

Hanna Velling

Kuurakiharoita

KAMPAAMO TORIN LAIDALLA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Copyright © Hanna Velling ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52444-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

SILMIESI TÄHDEN

Sisäpihan villiviini yritti riisuutua punaisista lehdistään. Vielä hetken Kirsikka saisi nauttia tuosta kampaamon takahuoneen ikkunaa kehystävästä väriloistosta. Ennalta oli vaikeaa tietää, kauanko lehdet vielä kestäisivät. Syksy oli arvaamaton.

Kun lehdet vihdoinkin putoaisivat, tulisi huoltoyhtiön poikiin vipinää. Muuten heitä näki enää harvakseltaan. Samassa yhtäessä oli ollut oma talonmies vielä Kirsikan isoäidin parturikampaamon aikaan. Pienet asiat, kuten vuotava lämpöpatteri, viallisen valaisimen vaihto tai kateissa oleva varaston avain, hoituivat silloin vaihtokauppana eli hiustenleikkuulla. Eikä siinä kauan mennyt, kun puolikaljua päätti siistittiin. Mutta nykyiset huoltomiehet eivät oranvannahkoihin tarttuneet, vaan laskuttivat jo päivää sanomisesta. Eikä Cherry on Topissa muutenkaan palveltu parturiasiakkaita.

Kirsikka hoiti monet liikehuoneiston huollot ihan itse tai turvautui ulkopuoliseen apuun. Ulkopuolinen apu oli viimeksi ollut salongin remontoanut Armas, jonka Kirsikka oli

päästänyt sisäpiiriinsä, kutsunut kerran jopa kotiinsa. Mutta nyt hän ei ollut pitkään aikaan keksinyt mitään korjattavaa tai remontoitavaa eikä Armasta ollut näkynyt. Armas oli luvannut, että Kirsikka saisi kääntyä hänen puoleensa pienissäkin korjaushommissa. Kevyt poskisuudelma Kirsikan kodin eteisessä oli antanut ymmärtää, että heille voisi aikaa myöten kehkeytyä läheisempikin suhde kuin pelkästään työhön liittyvä. Ystävyys tai jopa enemmän. Oliko Kirsikka tulkinnut kaiken väärin? Nyt hänestä tuntui, että korjauksen tarpeessa olikin vain särö sydämessä.

Vielä oli satunnaisia lämpimiä syyspäiviä, jolloin Kirsikka meni lyhyillä tauoillaan hetkeksi sisäpihan aurinkoon istumaan kahvikuppeineen. Toisinaan seuraan saattoi liittyä värikäsittelyyn tullut asiakas foliosuikaleet päässään. Näihin avaruusolioilta näyttäviin hahmoihin olivat talon asukkaat jo tottuneet. Joku heistä saattoi huutaa tervehdyksensä parvekkeelta tai kysellä kuulumisia sisäpihalla pistäytyessään. Monet talon asukkaista olivat myös Kirsikan asiakkaita, niin kuin jo ystäväksi tullut Irma. Cherry on Top -kampaamo oli mieluisa naapuri. Pitkäaikaista vuokralaista arvostettiin taloyhtiössä, jossa muut kivijalkaliikkeet vaihtuivat tiuhaan.

Syksy yritti hiipiä sisälle koleutena sisäpihan puoleisen takaoven falskaavista reunoista. Veto sai asiakkaiden varpaat palelemaan pesupaikalla, ja siksi Kirsikka oli varannut heille pehmoisia tohveleita ja villasukkia. Se oli osa Kirsikan palvelukonseptia, niin kuin pienet tarjoilutkin. Lämpimillä sukilla ja laatukahvilla hän varmisti, että asiakkaat viihtyivät muutenkin kuin pelkästään kauniiden kutrien ja leppoisien juttutuokioiden ansiosta.

Armaksen remontoima, juhlaseurueiden käyttöön tarkoitettu salonki oli tehnyt Cherry on Topista entistä tyylikkäämmän. Siihen kokonaisuuteen ei vetoisa pesupaikka oikein istunut. Voisikohan Armas tehdä takaovelle jotain?

Kirsikka siirtyi salin puolelle. Villiviinin upea sävy mielessään hän vilkaisi peiliin ennen seuraavan asiakkaan saapumista. Hiusten puna kaipasi tehostusta ja tyven harmaat peiteväriä. Hän päätti hoitaa oman päänsä kuntoon viimeisen asiakkaan lähdettyä. Niin hän oli toiminut jo vuosia. Lisäksi kalenterissa oli parin päivän päästä tilaisuus, jossa hän halusi olla edukseen.

”You’re just too good to be true. Can’t take my eyes off you...” Frankie Valli lauloi samalla, kun Kirsikka levitti väriä hiuksiinsa. Kirsikka piti tästä kappaleen alkuperäisversiosta. Hän oli laittanut kampaamon oven takalukkoon varmistaakseen, ettei häntä häiritty kesken omien hiusten laitton. Värin vaikuttaessa Kirsikka silmäili kriittisesti kampaamosalia, omaa pientä valtakuntaansa. Hän oli tyytyväinen näkemäänsä ja hymyili itsekseen. Mikä onni olikaan, että sai tehdä rakastamaansa työtä omilla ehdoillaan. Musiikki tempaisi Kirsikan mukaansa, niin että hän lauloi yhdessä Frankie Vallin kanssa sydämensä pohjasta ”I love you, baby...” ja otti jopa muutamia tanssiaskeleita.

Saman kappaleen vauhdikkaampi versio oli ollut hitti, kun Kirsikka oli teini-ikäen kynnyksellä. Hän oli silloinkin pitänyt salaa enemmän vanhasta versiosta, vaikka ei kehdannut myöntää sitä ystävilleen. Häntä kymmenisen vuotta

vanhemmat olivat vielä saaneet ihailla näkyvästi menneitä vuosikymmeniä, mutta Kirsikan teinivuosina, 1980- ja 1990-lukujen taitteessa, sekin trendi oli mennyttä. Vasta parikymppisenä hän uskalsi tuoda näkyvästi esiin omaa tyyliään. Silloin hänellä oli korkealle nostettu poninhäntä, jonka ympärille hän kietoi huivin.

Punainen poninhäntä oli heilunut tuulessa myös Kirsikan merkityksellisenä kesänä, kun hän eräänä iltana seisoi Linnanmäen vuoristoradan jonossa ystävänsä ja opiskelukaverinsa Tiinan kanssa. Kuten aina, silloinkin jonossa vit-sailtiin, kestäisikö puurakenteinen rata ja pysyisivätkö vau-nut raiteillaan. Veisikö tuuli jonkun aurinkolasit?

Aurinkolasit olivatkin kohtaamisessa merkitykselliset. Kirsikka ja Tiina kikattivat omia juttujaan. Heidän edessään seisoi kaksi nuorta miestä, joista toinen yllättäen kääntyi ja katsoi Kirsikkaa aurinkolasiensa takaa. *Loma Roomassa*. Gregory Peck. Siinä hänen edessään ilmielävänä! Kirsikan kasvoilta paistoi hämmennys, jonka tuo jumalainen ilmes-tys luki vaivattomasti, ja sitten hän hymyili vinosti uhril-leen. Kirsikka kaivoi jostain itsevarmuutensa ja hymyili takaisin. Käänsi sitten päänsä pois ja jatkoi juttelua Tiinan kanssa kuin mitään ei olisi tapahtunut. Mutta Kirsikka tuns-i edelleen nuoren miehen katseen kehossaan.

Vuoristoradassa Kirsikka päätyi istumaan komistuksen taakse. Se oli mieluisa sattuma, sillä he eivät Tiinan kanssa rynnänneet tiettyyn vaunuun, kuten jotkut samaan laitteeseen tulijat. Mies riisui aurinkolasinsa ja laittoi ne rinta-taskuunsa. Hän kääntyi jälleen katsomaan Kirsikkaa ja kysyi pilke silmissään: ”Jännittääkö?”

Aurinkolasittomat silmät eivät tuottaneet pettymystä. Ne olivat suklaanruskeat, lämpimät. Lämpö sukelsi Kirsikan vatsanpohjaan voimakkaammin kuin vuoristoradan töyssyt hetkeä myöhemmin. ”Ehkä”, Kirsikka vastasi nauraen.

He kiljuivat Tiinan kanssa yhteen ääneen, kuten asiaan kuului. Samalla Kirsikka tunsu kihelmöivää uteliaisuutta ja riemua. Kun rata oli suoritettu ja he olivat kömpineet vau- nustaan, nappisilmä odotti heitä kaverinsa kanssa.

”Sä kiljuit niin, että mun toinen korva on varmaan kuuro”, mies vitsaili ja kysyi tupakkaa tarjoten: ”Rauhoit- taisko tämä?”

Kirsikka otti tupakan ja kurottautui sytyttimen liekkiä kohti.

”Mä olen Fredi. Kukas sä olet?”

”Kirsikka ja tässä on Tiina.”

”Kirsikka? Onko se ihmisen nimi?”

”On, mun nimi.”

”Mä en ole koskaan tavannut ketään Kirsikkaa.”

”Nyt olet”, Kirsikka vastasi.

”Maistuisko Kirsikalle hattara?” Fredi kysyi ja nyök- käsi kaverinsa Samin suuntaan, joka jutteli jo Tiinan kanssa hattarakojun vieressä.

”Kiitos, mutta mä en tykkää hattaroista.”

”Ei se mitään. Haetaan mulle hattara ja sitten sä saat mitä vain haluat”, Fredi lupasi.

Parin mukaansa tempaavan kappaleen jälkeen Kirsikan oli aika siirtyä pesemään väri pois päästään. Hän otti vielä muutaman keinahtelevan askeleen salin keskilattialla ja

päätyi pienen pyörähdyksen jälkeen katsomaan kampaamon ikkunasta ulos. Sisälle kurkisti vanha mies, joka nosti hitaasti kätensä tervehdykseen. Kirsikka ei tunnistanut miestä mutta vilkutti hiukan nolona takaisin. Sitten vanhus kääntyi ja lähti hitaasti kävelemään torille päin. Kirsikka jäi miettimään, oliko mies vain satunnainen ohikulkija vai oliko hän aikonut tulla kampaamoon.

LUKU 2

FLAMINGON KANSSA AAMIAISELLA

Kirsikka ja Tiina pitivät edelleen satunnaisesti yhteyttä. Kampaajaopintojen jälkeen Tiina oli päätenyt muutaman mutkan kautta takaisin kotipaikkakunnalleen Lohjalle. Hän kävi Helsingissä vain harvoin, ei edes joka vuosi, mutta aina käydessään hän otti yhteyttä Kirsikkaan. Nyt heillä oli jopa yhteinen illanvietto tiedossa, kun Tiituksen edustama maahantuoja oli kutsunut heidät koulutukselliseen hiusnäytökseen. He kumpikin vanhoivat Tiituksen tuotteiden nimeen, joten tapahtumaan osallistuminen sopi heille mainiosti. Kirsikalle Tiitus oli myös rakas ystävä. Kirsikasta oli lisäksi hauskaa, että saisi mahdollisuuden nähdä kollegoja, erityisesti Tiinaa, pitkästä ajasta.

Tiina oli saapunut kaupunkiin jo päivää ennen tapahtumaa ja majoittunut ketjuhotelliin Kaisaniemeen. Hän pyysi Kirsikan seurakseen aamiaiselle. Kirsikka ilahtui kutsusta, sillä harvoin hän nautti hotelliaamiaisia kotikaupungissaan

ja Tiinan hauska seura oli mukava startti päivään. Hotelli sijaitsi lyhyen kävelymatkan päässä hänen Siltasaaren-kodistaan.

Tiina puolestaan oli kiitollinen, että Kirsikka oli lupautunut menemään iltatilaisuuteen yhtä matkaa hänen kanssaan, sillä pääkaupunki oli edelleen tuolle pikkukaupungin kasvatille vieras ja jännittävä. Tiina ei ollut koskaan ystäväystynyt Helsingin kanssa.

He kohtasivat hotellin aulassa, halasivat jälleennäkemisen riemusta ja siirtyivät sitten ruokasaliin, jossa pääsivät lausumaan lautasensa täyteen noutopöydän antimia.

”Hyvä, että sä houkuttelit minutkin ilmoittautumaan Tiituksen iltaan. Hän lähetti kutsun jo hyvissä ajoin, mutta jäin vielä empimään. Mä käyn enää todella harvoin missään meidän alan tapahtumissa”, Kirsikka sanoi ja skoolasi tuoremhulla.

”Tiitus on kyllä ihan paras ja oikein hyvä syy tulla Hesaan. Mutta olisi kiva, jos säkin tulisit joskus meille päin. Mun liikekin on ihan eri näköinen nykyään, koska teitin pientä pintaremonttia”, Tiina sanoi.

Aamiaismunakas tuntui tuijottavan Kirsikkaa syyttävästi. Hän oli huono matkustamaan. Lohja ei ollut kaukana, mutta jostain syystä Kirsikka ei jaksanut suunnitella kotimaanmatkailua edes tunnin bussimatkan päähän.

”Pitäisi tulla... Ehkä mä teen vaikka kevätretken Vienon kanssa”, Kirsikka sanoi, sillä kevät oli vielä riittävän etäällä lupauksille, jotka eivät ehkä toteutuisi. Sitten hän vei keskustelun muihin aiheisiin:

”Mitä kaikkea sä olet ehtinyt tehdä täällä?”

Tiina kertoi, miten oli pyörinyt edellisen päivän keskustan kaupoissa mutta eksynyt jopa Stockmannilla. Se ei kuitenkaan ollut hillinnyt hänen ostosintoaan, vaan hän oli ottanut kaiken irti vapaapäivästään ja pääkaupungin vaatekauppojen valikoimista.

”Katso millaisen mekon mä ostin iltaa varten”, Tiina sanoi ja näytti kuvaa itsestään pukukopissa. Pinkki mekko toi Kirsikan mieleen flamingon, mutta hän ei tietenkään sanonut sitä ääneen.

”Se oli alennuksessa. Varmaan tarkoitettu enempi kesään, mutta mä käytän pinkkiä ympäri vuoden”, Tiina sanoi ja katsoi Kirsikkaa hyväksyntää hakien.

”Hieno. Pinkki on sun väri”, Kirsikka sanoi, sillä kieltämättä sävy puki vaaleaa Tiinaa.

”Mitä sä laitat päälle?” Tiina kysyi.

”Mulla on semmoinen metsänvihreä mekko. Kellohelma. Hyvin yksinkertainen.”

”Hyvä, että vihreä. Täällä kaupungin keskustassa ei varmaan vihreää näe edes keväällä. Siksi sun onkin syytä tulla nauttimaan Lohjan seudun vehreydestä viimeistään silloin”, Tiina heitti.

”Äläs nyt! Etkö muista, minkä vehreyden ympäröimänä me asuttiin opiskelijakämpässä Vallilassa? Ja onhan täälläkin puistoja ja puita, jopa Hakaniemessä. Mun liikkeen sisäpihallakin kasvaa puita ja köynnöskasveja”, Kirsikka sanoi hymyillen ja jatkoi:

”Mulla on tänään päivällä pari asiakasta, mutta me voitaisiin sen jälkeen pitää pienet etkot Cherry on Topissa. Se Meripaviljonki, johon ollaan menossa, on melkein naapurissa.”

”Ihanaa! Haluan nähdä sun uuden salongin omin silmin. Voinko tuoda jotain tullessani?” Tiina kysyi.

”Ei sun tarvitse. Mulla on skumppa jo kylmässä. Mutta olisi pieni pyyntö... Voisitko leikata mun niskan malliin? Värjäsin hiukset jo tällä viikolla, mutta haluaisin ne vähän lyhyemmiksi, enkä jaksa peilin kanssa vääntää.”

Tutulle kollegalle Kirsikka saattoi hyvin tehdä tällaisen ehdotuksen, sillä hän oli itsekin valmis tarvittaessa autamaan Tiinaa vaaleiden kiharoiden asettelussa iltaa varuten. Muuten Kirsikka oli sitä mieltä, että työstä piti mak-
saa, eikä hän suostunut napsimaan kavereittensa hiuksia vapaa-aikanaan. Suorasukaisia pyyntöjä oli kyllä riittänyt, kun hän oli ollut nuorempi. Oman liikkeen avaamisen jälkeen oli vihdoinkin ollut helppo todeta kysyjille, että varataan aika ja tervetuloa Cherry on Topiin. Niin ystävät ja tuttavatkin oppivat arvostamaan Kirsikan työtä ja työ-aikoja.

He tekivät lähtöä ja olivat jo nousemassa pöydästä, kun Tiina yllättäen kaivoi jotain käsilaukustaan.

”Ai niin, katso, mitä mä löysin, kun siivosin kotona”, hän sanoi ja ojensi Kirsikalle valokuvan.

Kirsikka piteli kädessään kellastunutta värivalokuvaa. Ristiriitaiset tunteet kaivautuivat esiin jostain alitajunnan sopukoista. Maalaishiiri ja kaupunkilaishiiri. Kesä Valli-
lassa. Vierähtäneistä vuosikymmenistä huolimatta Kirsikka yhdisti kuvaan edelleen humalluttavan syreenin tuok-
sun.

Hän ei missään nimessä olisi halunnut olla enää pari-
kymppinen, mutta silti tuo kuva sai jotain aavistuksen

haikeaa läikähtämään rinnassa. Kuvassa he poseerasivat Tiinan kanssa lonkerotölkit kädessä. Sen kesän jälkeen juoma ei enää maistunut Kirsikalle. Eikä edes greippilimsa.

LUKU 3

HIIRULAISTEN MUISTOJA

Viimeisenä opiskeluvuonnaan Kirsikka ja Tiina olivat kämppiksiä vanhan puutalon ullakkokerroksessa Vallilassa. Tiina oli löytänyt asunnon Kirkko ja kaupunki -lehden ilmoituksen avulla, kun pääsi Helsinkiin opiskelemaan parturi-kampaajaksi. Kirsikka sinnitteli vielä opintojensa alkuaikoina saman katon alla äitinsä kanssa, kunnes heidän välinsä kiristyivät sellaisiksi, että Kirsikan oli parempi muuttaa. Kai luonto oli suunnitellut elämän kiertokulun niin, että nisäkkään kuuluikin karkottaa aikuinen pentu pois luotaan. Jotkut tekivät sen lempeämmin kuin toiset.

”Tule hakemaan isoätitisi rojut, kun olet löytänyt jotain pysyvämpää”, äiti oli sanonut ja viitannut edesmenneen äitinsä Vienon vanhoihin huonekaluihin, jotka Kirsikka halusi ehdottomasti säästää kalustaakseen niillä vielä jonain päivänä oman kotinsa.

”Kiva, että muutit mun turvaksi tähän hiirenkoloon. Mehän ollaan kuin serkukset, kaupunkilaishiiri ja maalais-

hiiri”, Tiina oli vitsaillut, kun he kantoivat Kirsikan vähät tavarat asuntoon, jossa oli vinon katon alla ruusuin tape-toitu huone, pikkuinen keittokomero ja vain käsisuihkulla varustettu vessa. Asunto ei todellakaan ollut koolla pilattu, mutta se riitti heille kahdelle elämänvaiheessa, jossa kämp-pää tarvittiin lähinnä vain nukkumiseen. Hiuksetkin sai pestä koulussa, kun he tekivät käytännön harjoituksia toin-toistensa päihin.

Yhteenmuutosta lähtien Tiinalla ja Kirsikalla oli tapana väittää tuntemattomille ihmisille, että he olivat serkuksia. He saivat pilasta monet naurut helsinkiläisissä baareissa ja opiskelijariennoissa. Tuosta sisäpiirivitsistä sai osansa myös Fredi.

”Kauniit serkukset, mutta niin erilaiset. Toinen blondi ja toinen punapää. Mulle toimii kirsikanpunainen parem-min”, Fredi oli sanonut, sillä heidän tapaamisensa aikoihin, 1990-luvun lopussa, oli vielä ikävänä tapana kommentoida kenen tahansa ulkonäköä ääneen, hyvässä ja pahassa. Fredi teki sitä ehkä vieläkin, hän kun oli ottanut oikeudekseen sanoa mitä tahansa turhia kainostelematta.

Jostain syystä Kirsikka ei koskaan vaivautunut kerto-maan Fredille totuutta vaan antoi tämän luulla, että Tiina tosiaan oli hänen serkkunsa. Ehkä hän olisi kertonut asian todellisen laidan, jos Fredi olisi ollut yhtään kiinnostunut hänen suvustaan. Mutta sitä Fredi ei ollut. Hän oli halunnut vain omistaa Kirsikan, ei tutustua lähemmin tämän ystäviin tai sukulaisiin. Ainoastaan Kirsikan äidille Fredi oli ollut aina mielin kielin. Usein Kirsikan äiti olikin asettunut vävy-kokelaan puolelle, kun nuoripari oli riidellyt.

Kirsikkakaan ei ollut koskaan päässyt tutustumaan tarkemmin Fredin lähipiiriin, jos sellaista yleensä oli olemassa-
kaan. Mies ei antanut itsestään kuin pieniä murusia.

Vallilan asunto oli sopivan lähellä Kalliossa sijaitsevaa koulua, mutta tarpeeksi kaukana kaduista ja kujista, jotka Tiina koki pelottaviksi.

”Meillä Lohjalla tunnetaan pultsarit nimeltä. Ne on kaikki jonkun sukulaisia”, Tiina oli sanonut Kirsikalle, jota tieto hiukan huvitti. Toisaalta olihan Kirsikkakin sitemmin oppinut, kuka oli Hakaniemen torin ympäristössä notkuva ja hallin vartijoita karttava Jääskeläinen. Sekään mies ei ollut vaaraksi kellekään eikä millekään muulle kuin omalle terveydelleen.

Ullakkoasunnon huono puoli oli se, että asunnon omistaja asui heidän alapuolellaan ja käyttäsi vuokralaistensa jokaista liikettä. Asuntoon mentiin narisevia puuportaita, jotka kulkivat elämänsä pettyneen, kärktyisen rouvan kotioven ohi. Rouva oli tehnyt selväksi, että kello kymmenen jälkeen ei iltaisin sopinut liikkua rapussa, sillä hän oli huonouninen. Jo nuorena unta arvostaneelle Kirsikalle aikainen kotiutuminen ei olisi ollut mikään ongelma, mutta Tiinalle se oli. Nimittäin vaikka Tiina pelkäsi liikkua Kalliossa, Kaisaniemen puistossa ja rautatieaseman suunnalla, hän viihtyi keskustan yökerhoissa ja baareissa. Lonkeropohjien jälkeen Tiina oli ihan pitelemätön, kun hänen piti välttämättä päästä tanssimaan Kaivohuoneelle tai Kalleksi kutsutun ravintolan oluesta kosteille pöydille. Kirsikka kantoi ystävästään huolta ja jäi usein seuraksi, vaikka olisi paljon mieluummin ollut jo nukkumassa. Aamuyön tunteina

he kiipesivät palotikkaita talon kolmanteen kerrokseen ullakkohuoneeseensa, ettei vuokraemäntä heräisi. Kirsikkakin kykeni siihen korkean paikan kammostaan huolimatta.

Noista kesäöistä Kirsikka muisti öisen auringon värjäämät puutalokorttelit, aamukasteen pihan vastaleikatulla nurmikolla ja syreenin tuoksun. Edelleen hennon liilat syreenit edustivat hänelle nuoruutta, vapautta ja kaiken alkua mutta myös haikeutta. Kesää, jolloin hän rakastui.

Kirsikka ravisteli itsensä menneen muistelusta tähän hetkeen. Sitten Tiina ja Kirsikka sopivat, milloin Tiinan olisi hyvä tulla valmistautumaan yhteiseen iltaan Meripaviljongissa. Kirsikka varmisti vielä, että Tiina osaisi tulla suorinta reittiä hotelliltaan hänen kampaamoonsa torin laidalle.

”Onhan sulla lämmin takki? Meidän ei tarvitse ulkoilla montakaan metriä, mutta Helsingissä syksyinen merituuli voi yllättää”, Kirsikka muistutti.

”Kyllä äiti. Sä olet aina niin huolehtivainen”, Tiina nauroi.

”Susta pitääkin huolehtia. Ei sitä tiedä, miten tuollainen maalaishiiri enää pärjää näillä hoodeilla”, Kirsikka kiusoiteli ystävänsä hyväntahtoisesti.

Palotikkaista, syreenien tuoksusta ja nuoruuden kesistä oli jo aikaa. Ystävyys ja siihen kuuluvat roolit tuntuivat säilyvän.

LUKU 4

RIIKINKUKON ETKOT

Kirsikka oli tuonut oman mekkonsa valmiiksi kampaamoon ja ripustanut sen salongin naulakkoon kuin juhla-kampausasiakkaan asun. Ilaria tämä olisi varmasti huvittanut, sillä hän tiesi, ettei Kirsikka ollut kummoinenkaan juhlija.

Mekko ei ollut vintage-aarre vaan uutta tuotantoa. Vihreä mekko oli malliltaan klassinen ja kellohelmainen, sellainen, jonka saattoi kaivaa kaapistaan esiin millä vuosikymmenellä tahansa, ja johon pukeutuneena oli aina tyylikäs, vaikkei olisikaan ollut Kirsikan kaltainen menneiden trendien ihailija. Parasta mekossa oli, että sen saattoi pistää päälle tilaisuuteen kuin tilaisuuteen ja säätää juhlavuuden astetta asusteilla. Nyt Kirsikka oli tuonut kotoaan näyttävän riikinkukkorintaneulan. Korukivet säihkyivät turkoosin-sinisinä ja linnulla oli pyrstössään aitoja, pieniä sulkia, ei ehkä riikinkukon, mutta jonkin siivekkään luovuttamia. Riikinkukko pääsisi pian somistamaan Kirsikan mekkoa,

mutta nyt se sai levätä vielä hetken silkkipaperikääreessään salongin hyllyllä.

Kirsikka oli hakenut Hakaniemen hallista minikokoisia katkarapu- ja mätileipiä. Hopeinen leipätarjotin ja kuohuviinilasit odottivat takahuoneen pöydällä vierasta, joka saapuikin tismalleen oikeaan aikaan. Kirsikalla oli harteillaan pyyhe, sillä hän oli pessyt hiukset valmiiksi Tiinalta pyytämäänsä hiustenleikkuuta varten.

”Löysin hyvin perille, vaikka siitä on monta vuotta, kun viimeksi kävin. Täällä on kiva tunnelma”, Tiina henkäisi, kun oli saanut takin päältään.

”Tule tänne peremmälle katsomaan mun salonkia”, Kirsikka pyysi ja avasi samettiverhon.

”Onpas sievää ja ihan sun tyylistä! Itsekö suunnittelit?” Tiina ihasteli.

”Kiitos. Tiesin mitä tavoittelin, mutta mulla oli apuna hyvä tiimi. Olen tykännyt, ja asiakkaatkin ovat viihtyneet. Haluaisin joskus rempata salinkin saman tyyliseksi.”

”Mä tilasin aikoinaan tuolit ja tasot Kaluste-Karilta. Ne on kestäneet hyvin. Nyt mun liikkeessä kohennettiin vain pintoja. Olisin halunnut lisätä rohkeammin värejä, pinkkiäkin, mutta en uskaltanut, koska se voisi karkottaa asiakkaita”, Tiina pohti.

”Mutta etkö voi keskittyä sun itsesi tyyliseen asiakaskuntaan?” Kirsikka kysyi.

”Ei pikkukaupungissa oikein voi. Mun ovet on auki kaikille, vauvasta vaariin ja missistä mummoon. Mutta ei se ole ongelma. Tykkään, että on monenlaista kävijää. Etkö sä edelleenkään ota parturiasiakkaita?” Tiina puolestaan hämmästeli.

”En. Näin on ollut hyvä. Juhlakampauksia Cherry on Topissa tehtiin koko kesä, mutta en minä. Tässä oli hetken vuokratuolilainen”, Kirsikka paljasti.

”Millainen tyyppi?” Tiina kysyi.

”Yksi todella lahjakas nuori kundi. Se lähti maailmalle, mutta toivottavasti vielä palaa...” Kirsikka sanoi mietteläänä.

”Laitetaas nyt meidän kutrit kuntoon, että päästään juhlimaan”, Tiina sanoi, ja ohjasi sitten Kirsikan salin puolelle ja istutti tuoliin.

Kirsikka sai nauttia hetken asiakkaan roolista ja Tiinan pirskahtelevan hauskaista palvelusta. Tiina kertoi hassuja satumuksia omasta kampaamostaan ja puhua papatti samaan tyyliin kuin nuorena. Heidän kampaamokoulun opettajansa oli aikoinaan sanonutkin Tiinalle:

”Säästä äänihuuliasi ja anna asiakkaan puhua.”

Sitä oppia Tiina ei ollut omaksunut, mutta puhetulva ei ilmeisesti haitannut hänen asiakaskuntaansa.

Kun kummankin kampaos oli huoliteltu hiusalan tapah-tumaan sopivalla pieteetillä, Kirsikka sukelsi mekkoonsa ja asetti riikinkukon rintamukseensa.

”Ihana koru. Mistä olet saanut sen?” Tiina kysyi.

”Tämä on yhdestä second hand -kaupasta. Fredi osti sen mulle ikuisuus sitten. Meni pitkään, etten halunnut käyttää koko korua, mutta enää se ei herätä suurempia tunteita. Mun isoäidillä oli aikoinaan melkein samanlainen, mutta se valitettavasti katosi jonnekin”, Kirsikka sanoi.

”Pidätkö te nykyisin yhteyttä Fredin kanssa?”

”Ei siitä kuulunut mitään vuosiin, enkä halunnut kuul-lakaan. Kesällä se teki tänne yllätysvisiitin mun synttärinä.”

”Hei, nyt skumppaa lasiin ja kerrot kaiken!” Tiina määräsi.

”Saat tiivistetyn version, sillä mä haluan olla ajoissa Meripaviljongissa.”

Ja niin Kirsikka kertoi, miten Fredi oli tullut kesällä kampaamoon ruusuineen ja udellut heidän aikuisen poikansa Amoksen yhteystietoja. Kirsikka kertoi myös Fredin halusta olla Amoksen tyttärelle Vienolle isoisä. Lisäksi hän kertoi Fredin nykyisen puolison Anitan sairaudesta sekä Amoksen ja pikku Vienon Rooman-matkasta.

”Jopas jotakin. Luuletko, että se on muuttunut?” Tiina kysyi, sillä hän oli hyvin tietoinen Fredin ja Kirsikan suhd historiasta, ja olihan Tiina myös ollut todistamassa, kun kaikki alkoi.

”Kai se on vain vanhentunut, niin kuin me kaikki”, Kirsikka hymähti.

”Mutta oli se nuorena pirun komea”, Tiina huokaisi.

”Olihan se. Siinähan sen ongelma olikin”, Kirsikka nauroi ja kulautti lasinsa tyhjäksi.

”Varmaan vaikea enää kelpuuttaa ketään Fredin jälkeen... siis meinaan, kun säkin olet pysynyt sinkkuna.”

”Kyllä sen luonteen puolesta monikin peittoaisi, ja komeutta on monenlaista...” Kirsikka totesi ja ajatteli samalla eräitä sinisiä silmiä. ”Mä en nyt vain ole kaivanut ketään seuralaista, kun pääsin lopulta Hassestakin eroon.”

”Kivan korun sait kuitenkin Frediltä muistoksi. Mulla on vähän hankalampi muisto eksästä. Mun pakarassa lukee edelleen tatuoituna *Marko*.”

”Toi on paha! Sun pitää ehkä etsiä joku uusi Marko. Mutta kohta meillä on tuli pyrstön alla, jos ei jo lähdetä”, Kirsikka nauroi.

LUKU 5

SYYSTRENDEJÄ PAVILJONGISSA

Meripaviljonki Helsingin Hakaniemessä täyttyi eri puolilta maata saapuneista hiusalan ammattilaisista. Kutsussa oli pukukoodina tumma puku, mikä sai suomalaiset naisetkin usein pukeutumaan turvaväriinsä mustaan. Mutta tässä tilaisuudessa Tiina pinkissä mekossaan ei ollut illan ainut väripilkku. Edustettuna olivat varmasti kaikki sateenkaaren sävyt niin vieraiden asuissa kuin hiuksissa. Yksi asia oli kuitenkin selvää: Meripaviljongissa kaikilla oli tukka hyvin.

Ravintolan noutopöytä notkui herkkuja jokaiseen makuun, ja Tiitus tiimeineen loihti ravintolaan kansainvälisen tason näytöstunnelman. Vieraita kehoitettiin lastaamaan lautasensa täyteen, jotta he voisivat keskittyä näytökseen rauhassa omilta paikoiltaan. Iloinen puheen porina ylitti taustamusiikin, kun kollegat vaihtoivat kuulumisia. Tiitus sai pariinkin otteeseen pyytää puheenvuoroa.

”Rakkaat ystävät, ihanaa nähdä teidät täällä näin runsaslukuisina. Siellä istuu Sinikka Varkaudesta... Ja hei, Peksu

Raumalta! Tietysti Hesuleitten Salon Helenan Hellu, ja näen myös pinkin unelman kaukaa Lohjalta... Ja Kirsikkainen on päässyt paikalle ihan tuosta toiselta puolen toria. Haluan vaihtaa teidän kaikkien kanssa tänään sanasen ja ainakin poskisuutelot ennen kuin kurpitsavaunut vievät mut takaisin kotiluolaan. Toivottavasti nautitte tästä maailman parhaan hiusbrändin järjestämästä Hair, Show and Dinner -illasta. Eli luvassa hiuksia, sapuskaa ja vähän sirkushuvejakin. Mutta nyt asiaan, eli pääasiaan!”

Tiitus kutsui keskilattian parketille samaa hiusbrändiä edustavista kouluttajista koostuvan tiimensä ja muuttaman mallin. Tiitus ja tiimi näyttivät, miten syksyn trendikkäimmät kampaukset syntyivät uusien hiustuotteiden ja muutamien käytännön vinkkien avulla. Kirsikka yllättyi iloisesti nähdessään että Tiituksen mallina oli tuttu nuori nainen eli Kirsikan oma asiakas Anni, joka satunnaisesti toimi myös Kirsikan pojantytärtären Vienon vahtina, kun Amoksella tai Vienon äidillä Camillalla oli menoja. Anni ei ollut hiiskunut mallikeikasta mitään. Tosin he eivät olleet Kirsikan kanssa nähneet hetkeen. Kun Tiitus oli rullannut Annin hiukset valmiiksi, hän talutti mallinsa keskilattiaa ympäröivien pöytien eteen ja alkoi viimeistellä kampauستا. Showmies nautti esiintymisestä ja sai yleisönsä viihtymään.

”Hyvä pohjatyo moussella ja rakennetta hiuspuuterilla. Ne ovat kaiken perusta. Lämpösuojat kun on kohdillaan, ei kun kevyesti harjataan auki ja vähän pöyhitään. Kas näin! Vielä suihkaukset lakkaa päälle antamaan eloisuutta ja kiiltoa. Nyt saa olla iso tukka, sano Rintalan Jukka...”

Kun kaikki kampaukset olivat valmiina, mallit kiersivät parketilla aplodien saattelemina ja poseerasivat kuvaajille. Heitä kuvasivat sekä näytösvieraat että tilaisuuden virallinen valokuvaaja ja vielä ammattilehti Permiksen kuvaaja. Kirsikkakin otti muutaman kännykkäkuvan Annista, jotta voisi lähettää ne myöhemmin mallille itselleen. Muuten hän luotti siihen, että illan parhaat herkkupalat saisi nauttia seuraavasta Permiksen numerosta ammattikuvaajan taltioimina.

Näytöksen jälkeen pöytiin tarjoiltiin jälkiruokaa ja keskustelu ylti kahvin ja konjakin myötä yhä äänekkäämmäksi. Vasta kun Tiitus rykäisi mikrofoniiin, volyymi laski ravintolasalissa. Hän spiikkasi paikalle saapuneen improvisaatioryhmän, joka esitti kampaamoalaa käsittelevän farssin yleisöstä täkynä heitetyn hiussanaston pohjalta. Esityksen loppuun ryhmä lauloi vielä tutun iskelmän säveliin reteän sikermän, jossa viljeltiin pikkutuhmuuksia. Kirsikka hörähteli kohteliaisuudesta muiden mukana, vaikka koki laulun keinotekoiseksi ja vitsit kuluneiksi. Hän alkoi muutenkin olla jo valmis siirtymään kotiin.

”Täältä on lähdössä jengiä karaokeen. Mennään mekin”, Tiina sanoi.

”Kiitos, ei ole mun laji. Mutta mene ihmeessä. Sulla on niin nätti lauluäänikin”, Kirsikka kannusti.

”Ehkä mä sitten menen. En varmaan eksykään, kun se baari on ihan mun hotellin vieressä. Mä soitan huomenna vielä ennen kuin lähden”, Tiina lupasi ja halasi Kirsikkaa.

Narikkajonossa Kirsikka tunsu tuijotuksen niskassaan ja kuuli vitsiin piilotetun ilkeyden: ”Kukas sun hiukset laitto